

Szabó Irén írta:

Nagyon szép kiállítást láttam az Erzsébeti Foltkórosoknál. Jó kis fiatal csapat, tele lendülettel. Gratulálok nekik és örülnék, ha így haladnának tovább, megtartva a lelkesedésüket. Megkaptuk közlésre a megnyitó szövegét.

Erzsébeti FOLTKÓROSOK klub kiállítására megnyitó

Írta és elmondta: Lehoczki Henrikné Emese a Csili Művelődési Központ frissen nyugdíjba vonult munkatársa

Egyszer volt, hol nem volt, volt Magyarországon egy fiatal sportrepülőt vezető nő, aki imádta az eget és repülései során mindig gyönyörködött a lent látott világ szépségében.

Egyszer gondolt egy nagyot, lábával dobbantott és elindult világot látni, hogy megnézzé meddig tart ez a szépség. Hosszú útja során –amely lehet, hogy még ma is tart- akárhol volt, mindig tanult, ilyen szépséget, meg olyant is. Aztán betette a tarsolyába, hátha mégis jó lesz valamikor. Időnként elővett belőle ezt is meg azt is. Ebből tengette életét, nem is olyan rosszul, mert a tudás révén eljutott a világ valamennyi szegletébe. Dolgozott itt-ott, de mellette tovább gyűjtögette mindazt, amit szépnek talált. Ezt is beletette a többi közé a tarsolyába.

De egyszer, amint ahogyan az az életben szokott történni, vége lett a kalandozások sorának, mert úgy adódott, hogy megszólalt a hazahívó „szó”. Jött nagy sietve, de még mielőtt felszállt volna újra az égbe, kezébe akadt egy zsebkönyv, amely egy különleges női foglalatосkodásról szólt. Ezek aztán olyan izgalomba hozták, hogy rögtön kijött minden tudás a tarsolyából, s már tudta, hogy ezeket fogja majd odahaza csinálni.

Meg is csinálta. Megvarrta az összes színes virágot és felírta egy nagyobb könyvbe, mint ami a zsebkönyv volt, hogy megtanulhassák mások, amit ő már tudott. Elvitte mindenfelé és mint ebben a teremben is látható, megszületett a csoda.

Ment a „csoda” mindenfelé, falvakba meg városokba és rávette az asszonyokat, hogy gyűljenek össze és töltsék csuda szépeket teremtve idejüket. Az asszonyok vettek tűt, cérnát, színes anyagokat és elkezdték összevarrni a világot. Varrtak nagymama kertet, kunyhót, lyukat a csűrben, bírósági lépcsőt, csillagokat, de még a részeg ember lépéseit is leutánozták.

Egyre több színes csodát alkottak, nem győztek csudájára járni az emberek.

Telt az idő, ment a híre tovább, országról országra, végül felkerültek a világhálóra is. Most is ott vannak, ha most felmész a honlapjukra, Te is megtalárod! Járj szerencsével!

Ez a picinyke mese a Patchwork őspanyjának is nevezett Dolányi Annáról szól, akinek az élete legalább olyan kalandos volt, mint magának a foltvarrásnak és a Quiltnek.

Köszönjük Anna, hogy most itt lehetünk ezen a szépséges kiállításon. De köszönet az Erzsébeti Foltkórosoknak is, akik 13 éve lelkesen varrnak.

Budapest, 2011. április 15. (péntek) 18⁰⁰ óra

